

tic que, sens dubte, té més credibilitat al carrer que no pas l'anterior.

I entre els petits destaca l'habitual duresa de fons a la suavitat formal de Juan María Bandrés. A vegades, féu la impressió que els portaveus dels grups petits optaven per dir coses com més gruixudes millor per veure si, amb la provocació, algú els feia cas.

De qualsevol manera, el debat sobre política general esdevingué més un repàs als líders polítics que no pas un examen de debò a la situació del país.

I el problema és que hi ha massa líders i que alguns no eren a l'hemicicle per raons diverses (Antonio Hernández Mancha, Santiago Carrillo, Manuel Fraga, Julio Anguita, etc). Abans la polèmica era entre Suárez i Felipe González, i després entre González i Fraga. Ara és una mica tots contra tots, els uns perquè no tenen massa interès, els altres perquè no tenen categoria personal suficient, i els altres perquè no tenen prou força política. I la gent, mirant-s'ho. □

EL SEGREST D'EMILIANO REVILLA POSA FI A LA TREVA D'ETA

ETA necessita diners calents

La necessitat que té ETA d'aconseguir diners per finançar el manteniment de la seua infraestructura s'ha imposat sobre la treva que havia iniciat l'organització basca. El segrest d'Emiliano Revilla posa fi a moltes expectatives.

J. Hernández

El segrest d'Emiliano Revilla ha agafat per sorpresa massa gent. En els primers moments, el PNB i altres sectors del nacionalisme basc van voler negar l'autoria d'ETA, i HB, que més avant ha donat una altra versió del tema, es va reunir de manera urgent per analitzar la situació creada després de l'atemptat. La policia s'endugué també una relativa sorpresa. Tot i que esperaven una acció d'ETA, per raons financeres, «no tenen diners ni per aguantar la treva» asseguren fonts de la Secretaria d'Estat per a la Seguretat, no l'esperaven a la capital de l'estat. Però una vegada realitzat l'atemptat, ràpidament va ser identificat el terrorista José Luis Urosolo Sistiaga com a cap del comando, la qual cosa assenyalava ETA com a responsable del segrest.

ETA porta anys sense cobrar l'impost revolucionari i la policia exclou que haja fet algun atracament durant els últims temps. Això du a pensar que les arques de l'organització estan pràcticament buides. Aquest fet determina que ETA necessite diners calents amb urgència, sobretot si es disposa a aguantar una treva en què li caldrà seguir pagant els sous dels alliberats, atendre a les despeses a França i enviar

Segrest de Revilla: punt clau de la història d'ETA.

diners a presos i refugiats. Tot això sense comptar la despesa de l'organització a l'hora d'entrenar i mantenir un seguit de comandos ocults amb els quals tornar a la «guerra» si fracassen les actuals perspectives d'arribar a un acord amb el govern.

Aquesta és una de les raons per les quals ETA va decidir dur a cap un segrest a Madrid, un segrest d'on pot traure prou diners si la policia no aconsegueix alliberar el retingut, la fortuna del qual es calcula en 16.000 milions. Com quan els polis-milis van haver de segrestar al pare de Julio Iglésias en plena treva, o quan una fracció no deter-

minada del terrorisme basc segrestà Miquel Etxebarria en un moment en què diversos grups havien decidit la reinserció. ETA militar està buscant diners per a quan haja de deixar les armes.

Però la reacció davant el segrest que s'ha produït entre el nacionalisme radical basc, i la insistència d'HB a afirmar que el segrest es decidí després del fracàs d'una reunió entre ETA i un enviat del govern a l'Alger el 20 de febrer, assenyalen que hi ha unes altres raons.

Una és la necessitat etarra de tornar a ser protagonista dels ritmes de la negociació, cosa que havia deixat completament en mans del govern. D'una banda resulta impossible que, entre el 20 i el 24 de febrer, ETA duga a cap un segrest sense haver-lo planejat curiosament amb antelació. D'altra banda, hi ha afirmacions recents de dirigents d'HB on s'assegurava que la treva seria llarga i que les converses obrien una etapa positiva. Finalment, en el darrer comunicat d'ETA, la mateixa organització afirmava que era el govern qui buscava la realització d'un atemptat per tenir una coartada i trencar la treva. Si ara és ETA qui ha trencat la pau que hi havia de fet des del carnatge de Saragossa, cal concloure que es tracta d'un atemptat fora de calendari del qual HB no tenia ni la menor idea i que, a més a més, deixa els dirigents abertzales amb el cul a l'aire en desmentir el seu optimisme exagerat. En qualsevol cas, el segrest d'Emiliano Revilla ha trastocat fonament la situació d'optimisme que es vivia a Euskadi. L'afirmació de Txiqui Benegas que sembla que ETA no té estima pels seus presos, és destinada a aprofundir contradiccions en la perifèria de l'organització terrorista, on cada volta hi ha més presos que exigeixen un acord ràpid que els traga al carrer. Però si aquesta pressió dels presos augmenta amb la frustració d'unes negociacions que eren a punt de començar i que han quedat trencades pel segrest, no es veuran afectats només els etarres sinó el conjunt del nacionalisme basc, especialment receptiu als sentiments d'aquella societat.

El segrest, independentment a les repercussions que tinga en l'estratègia de lluita entre la policia i els terroristes, esdevindrà un punt clau en la història d'ETA i en el futur immediat del País Basc. ETA pot haver caigut en propi parany, sobretot si la policia aconsegueix alliberar Emiliano Revilla. Si és així, els nacionalistes moderats no tindran més remei que dur a la pràctica la decisió proclamada d'acabar amb ETA. Tota una revolució. □